

opusdei.org

Лист Владики (вересень 2007 р.)

Владика підкреслює важливість життя в близькому зв'язку з Ісусом Христом. Норми християнського благочестя, що практикують люди, пов'язані з Opus Dei, допомагають їм розділити Хрест Господній.

24.12.2008

Дорогі мої діти, хай береже Ісус моїх дочок та синів!

Церква та Справа, що є живою частиною Церкви, покликані відображати світло, що його постійно отримують від Христа, та поширювати його всім світом. Ісус навчає усіх християн: *Ви – світло світу. Не може сховатись місто, що лежить на верху гори. І не запалюють світла та й не ставлять його під посудиною, лише на свічник, і воно світить усім в хаті. Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на Небі* (Мт 5:14-16).

“Слухаючи ці слова Ісуса, - говорить Бенедикт XVI, - ми, члени Церкви, не можемо не відчувати всі недоліки нашої людської природи, відміченої гріхом. Церква свята, але вона складається з чоловіків та жінок, їхніми помилками та обмеженістю. Лише Христос, лише

Він єдиний, даруючи нам Святого Духа, може перетворити нашу вбогість та постійно оновлювати нас. Це Він є світло народів, *lumen gentium*, обравший просвіщати світ через Свою Церкву (пор. *Lumen gentium*, N. 1). “Як станеться це?”, запитуємо ми себе словами Діви, що звернулася до архангела Гавриїла. Й саме Вона, Матір Христа й Церкви, дає нам відповідь: своїм прикладом цілковитої відданості волі Божій - *fiat mihi secundum verbum tuum* (Лк 1: 38) - вона навчає, що ми повинні бути “епифанією” Господа, відкритістю серця до сили благодаті та неухільним дотриманням слова її Сина, світла для світу та вищої цілі історії” (Бенедикт XVI, Проповідь, 6 січня 2006 р.).

Одною з суттєвих умов несіння вчення та життя Христа іншим людям (а в сучасному світі це

конче потрібно), є наше прагнення дедалі глибше пізнавати нашого Господа, спілкуватися з Ним та щодня сильніше любити Його. Це специфічна мета норм християнського благочестя, традиційних для Церкви, з якими ми живемо в *Orus Dei*. Ми маємо виконувати їх якомога краще, як результат вибору з любові, навіть якщо часом ми відчуваємо в серці сухість або неможливість відповіді.

Коли людина приходить до Прелатури, спонукуваний бажанням краще пізнати Бога, ми намагаємося дати йому адекватну доктринальну, духовну та апостольську освіту, щоб вчення Христа від самого початку стало для нього не тільки інтелектуальним освіченням, але також світлом та силою, щоб наслідувати Христа. Ми

допомагаємо людям високо
цінувати Таїнства та часто
приступати до них, старанно
молитися, спілкуватися з
Господом як з Отцем та з
Пресвятою Дівою – як з Матір'ю,
жертвувати Богові своєю працю,
дбати про духовні та матеріальні
потреби інших, наближати до Бога
тих, хто є близькими нам.

Давайте боротися за те, щоб
щодня вести якомога кращу
особисту розмову із Господом
нашим Отцем, з Ісусом Христом, зі
Святим Духом, із Пресвятою
Дівою. Ми, що виховані в дусі *Opus
Dei*, прагнемо надати нашому
благочестивому життю той
особливий тон, який сприймають
й багато інших людей, - відчуття
богосинівства. Ми прагнемо
наслідувати Христа з особливою
увагою до тих років, коли Він жив
звичайним життям та працював в
Назареті. Ми плекаємо

прихильність до Святого Духа,
потаємному гостю душі, що
надихає нас на те, щоб
ототожнювати себе з Христом та
любити Бога Отця. Ми схиляємося
перед Пресвятою Дівою як перед
Богоматір'ю та нашою матір'ю із
шанобливістю малих дітей, що усе
очікують від її матірньої доброти.
Ми прагнемо особистих стосунків
з ангелами-охоронцями, яких
вважаємо союзниками в усіх
наших апостольських завданнях.
Та з абсолютною довірою йдемо до
Св. Хосемарії, нашого любого
Отця, що в ньому бачимо
довершену реалізацію того духа,
який Господь побажав *Opus Dei*.

Також ми повинні завжди
прагнути служити Церкві *ділом і
правдою (1 Ів 3:18)*, а не тільки
словами. Молимося та підіймаймо
інших молитися за Папу
Римського та його наміри,
“штовхаючи візок” в тому

напрямку, що вказує святіший Отець, та на місцях - єпископи в сопричасті з Римським Понтифіком. Чесно виконуючи місію, що притаманна Opus Dei, ми будемо брати найбезпосереднішу участь в тій великій місії, яку Наставник довірив Церкві, щоб могла справдитися воля Бога: *щоб усі люди спаслися і прийшли до розуміння правди (1 Тим 2:4).*

Ми маємо надавати ясне апостольське значення всьому, що ми робимо, в найрізноманітніших ситуаціях та в будь-який час. Тоді кожен, в тому числі й ті, хто в силу виняткових обставин не може здійснювати пряме апостольське служіння, буде провадити роботу, що вирізняється високою плідністю. Але цей шлях вимагає, - я повторюю це навмисне, - щоб ми приділяли багато уваги

спілкуванню з Богом в нашій практиці християнського благочестя, щоб ми прагнули доброго завершення своєї роботи, щодня жертвуючи їй Богу під час Святої Меси, щоб ми надавали важливості невеликим самопожертвам, які Він сподівається бачити в нашій поведінці постійно, с незмінним ритмом, “як биття серця” (Св. Хосемарія, *Борозна*, N. 516).

Союз із Христом на Хресті конче потрібен для того, щоб здійснювати цю апостольську програму з відданістю та оптимізмом. Ніхто не може слідувати за Христом, не відмовившись від себе (пор. Лк 9:23), без розвитку духу самопожертви, без звичних дій покути. Святіший Отець вказував на це декілька місяців тому, оголошуючи рік, присвячений Св. Апостолу Павлу на честь

двохтисячоліття його народження. Він підкреслив, що апостольська плідність Св. Апостола серед поган не може бути “приписана блискучій риторичі або тонкій апологетичній або місійній стратегії. Успіх його апостольського служіння залежить перед усім від його персонального залучення в проголошення Євангелія з абсолютною відданістю Христу; це відданість, що не страшиться ані ризику, ані труднощів, ані переслідувань. “ні смерть, ні життя, - писав він римлянам, - ні ангели, ні князівства, ні теперішнє, ні майбутнє, ні Сили, ні висота, ні глибина, ані якесь інше створіння не зможе нас відлучити від Божої любові, що в Ісусі Христі, Господі нашім” (Римл 8:38-39).

“З цього ми можемо дістати вкрай важливий урок для кожного християнина. Дії Церкви будуть

авторитетними та ефективними настільки лише, наскільки християни, що належать до Неї, готові особисто платити за свою вірність Христу залюбих обставин. Коли такої готовності немає, вирішальний аргумент істини, від якого залежить сама Церква, також відсутній” (Бенедикт XVI, Проповідь в базиліці Св. Павла поза стінами, 28 червня 2007 р.).

Ці міркування допоможуть нам підготуватися до свята Воздвиження Хреста Господнього 14 числа цього місяця. Св. Хосемарія поставив перед нами велику мету: поставити Хрест Христовий на вершину усієї людської діяльності, з нашою працею, що освячена та освячує, щоб Христос міг залучити до Себе всіх людей (пор. Ів 12:32). Добре усвідомимо нагальну потребу такого завдання: “Скільки таких,

також і в наші часи, хто шукає та чекає на якесь “знамення”, що зачепило б їхній розум та серце! Сьогодні, як і тоді, євангеліст нагадує нам, що єдиним “знаменням” є Ісус, піднятий на хресті: Ісус помер і воскрес. В ньому ми можемо досягнути істини життя та отримати спасіння. В цьому міститься головна вістка Церкви - вістка, що залишається незмінною у віках. Тому християнська віра не є ідеологією, але особистою зустріччю з розп'ятим та воскреслим Христом. З цього досвіду, що є індивідуальні та общинним, постає новий образ мислення та дії: з нього народжується, як свідчать святі, життя, що позначене любов'ю ” (Бенедикт XVI, Проповідь, 26 березня 2006 р.).

Важлива частина того, щоб своїм життям “показати” Христа іншим людям, може міститься (не будемо

сприймати це як рутину!) в радісній та звичній практиці самопожертви та покути: добровільна відмова від комфорту та задоволень, які, можливо, самі по собі й непогані, але можуть охолодити наш союз із Богом або стати йому на заваді. Помірне використання матеріальних благ, так, щоб не впасти в залежність від них, ґрунтовно важливе для нашого єднання з Христом та нашого апостольського служіння.

Багато років тому наш Засновник писав, що “люди очікують від нас, дітей Божих в Його Справі, bonus odor Christi (аромат Христа), котрий, підтриманий нашим самовладанням, надихне їх та поведе вперед” (Св. Хосемарія, *Інструкції*, Травень 1935 / 14 вересня 1950, N. 65). І навпаки, якщо ми не відмовимось від заразливості мирських благ, якщо будемо думати, що

неможливо нести з собою
вимогливий дух вчення Христа,
якщо не будемо знати, як пливати
проти течії, то ми не зможемо
допомогти іншим відкрити
неймовірне щастя дружби з
Ісусом. Секулярне середовище, на
жаль, присутнє в більшості місць.
Ми маємо запрошувати інших,
передусім своїм прикладом,
дихати чистим повітрям
близькості Бога. І щоб досягнути
цього, конче потрібні стриманість
серця та почуттів: *Блаженні чисті
серцем, бо вони побачать Бога* (Мт
5:8). Ми маємо бути переконані,
що лише тоді ми зможемо палко
любити наш світ.

Яка велика відповідальність лягає
на християн! Давайте ще раз
порозважаймо над словами, що
писав Св. Хосемарія в своїй книзі
“Дорога”: “Не забувай: дуже
важливі речі залежать від того, як

ти й я дотримуємо волі Божої ” (Св. Хосемарія, *Дорога*, N. 755).

Продовжуйте молитися за святішого Отця та його наміри. Просіть нашого Господа, щоб його служіння Церкві було плідним: щоб усі католики - пастирі та вірні - приймали його вчення в серце та застосовували на практиці. Будьмо єдині зі мною в моїх намірах: пробачте, що я так наполягаю на цьому, але я справді потребую вас, в кожній та кожному з вас. Як казав наш Отець: “Все зроблено, та все ще лишається зробити”. Тому я прошу вас допомагати мені з усіх сил, щоб я не відступив від апостольського завдання проголошувати людству, що Христос закликає всіх та кожного з нас.

Благословляю вас з любов'ю,
ваш Отець

+ Хав'єр

Памплона, 1 вересня 2007р.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
vladiki-veresen-2007-r/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-vladiki-veresen-2007-r/) (09.08.2025)